

ליל שבת קודש פרשת קדושים ה'תשס"ה

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקומי מוהר"ן חלק א' סי' כ"ב המדבר מהנשמה שנקרא "אני", עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל), צריך כל אדם לרחם מאד על בשר הגוף, להראות לו מכל הארה ומכל השגה שהנשמה משגת, שהגוף גם כן ידע מזאת ההשגה, בבחינת (ישעיהו נ"ח): "ומבשרך לא תתעלם", 'מבשרך' דייקא, שלא תעלים עיניך מלרחם על בשרך, היינו בשר גופך, כי צריכין לרחם מאד על הגוף לראות לזכרו, כדי שיוכל להודיע לו מכל הארות וההשגות שהנשמה משגת, כי הנשמה של כל אדם היא רואה ומשגת תמיד דברים עליונים מאד, אבל הגוף אינו יודע מהם, על כן צריך כל אדם לרחם מאד על בשר הגוף, לראות לזכר הגוף, עד שתוכל הנשמה להודיע לו מכל מה שהיא רואה ומשגת תמיד כנ"ל, וכשהגוף הוא בבחינה זו, היא טובה להנשמה, שלפעמים נופלת ממדרגתה, וכשהגוף צח ואור, תוכל הנשמה להתרומם ולחזור למדרגתה על ידי הגוף, היינו, על ידי תענוגי הגוף תוכל לזכר ולעלות לתענוגים שלה, כי מאחר שהגוף גם כן טוב וכשר, אינו נלכד בהתענוגים, ועל כן תוכל הנשמה לחזור על ידי תענוגי הגוף למעלתה, לתענוגים שלה, וכן גם על ידי הרשימות שיש בהגוף, על ידי הארות שהאירה בו הנשמה מקדם, תוכל עתה לזכר ולעלות ולחזור למדרגתה, וזה בחינת (איוב י"ט): "מבשרי אחזה אלוה", 'מבשרי' דייקא, היינו על ידי בשר הגוף, 'יחזה אלוה', היינו השגות אלקות; היינו, שהאדם בגופו יראה ויחזה השגות עליונות שהנשמה משגת תמיד כנ"ל, אבל כשיש להגוף עזות מבחינת "והכלבים עזי נפש", אין הנשמה יכולה לסמוך עצמה ולהתקרב אל הגוף להודיע לו מההשגות שלה, כי תוכל ללכד בתוקף ועזות הגוף, מה שהגוף עז וחזק בהתאוות, וצריך לזה עזות דקדושה היינו קולות, הן של צעקה, הן של אנחה, הן קול שופר, הן קול זמרה, כולם הם בחינת עזות, שעל ידי זה משבר עזות הגוף, כי 'אנחה שוברת גופו של אדם' (ברכות נ"ח:), וכשמשבר עזות ותקיפות הגוף, על ידי זה תוכל הנשמה להתקרב עצמה אל הגוף, כי לא תהיה נלכדת שם, וזה בחינת (תהלים ק"ב): מקול אנחתי דבקה עצמי

לבשרי, עצמי היא הנשמה, שהיא עצם האדם, כי עיקר עצמיות האדם, מה שנקרא אצל האדם אני, הוא הנשמה, שהיא עצם הקיים לעד, אבל מחמת עזות הגוף בתאוותיו, אזי הנשמה שהיא עצם האדם רחוקה מבשרו וגופו, ועל ידי קול אנחה, שהיא בחינת עזות דקדושה כנ"ל, על ידי זה נשבר עזות גופו, ואז מתקרבת ומתדבקת העצם להבשר, היינו הנשמה להגוף. וזהו: "מקול אנחתי דבקה עצמי לבשרי" כנ"ל, עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה עיקר עצמיות האדם, מה שנקרא אצל האדם "אני", היא הנשמה הקדושה שיש בקרבו, כי זהו עיקר מעלת האדם, שיש בתוכו נשמה קדושה וטהורה מרום גבהי מרומים, חלק אלוק ממעל ממש, וזהו מעלתו על שאר כל הבריות, והוא עצמיותו וקיומו, היינו מה שנקרא אצל האדם "אני", כי הנשמה חי וקיים לנצח, מה שאין כן הגוף לקברות יובל, ואין לה קיום כשהוא לעצמו, ועיקר עבודת האדם לקדש ולטהר בשר גופו בהארת נשמתו, עד שגם גופו יהיה מזווכך ומטהר בקדושה עליונה, וחומריות גופו יתהפך לאור נשמתו, וכמו שכתוב (איוב י"ט) ומבשרי אחזה אלוק, שגם מבשר גופו יזכה לראות אלקות, כי מחמת שזיכך אותו כל כך באור נשמתו, גם הגוף מאיר באור גדול מאד, עד שלפעמים הנשמה יכולה להתרומם ולחזור למדרגתה על ידי תענוגי הגוף, מחמת שהגוף מזווכך כל כך.

וכל זה נעשה על ידי ששובר עזות הגוף עם קולות דקדושה, היינו על ידי קול צעקה בתפילה, או על ידי קול שופר, או על ידי שאר קולות דקדושה, ואפילו קול קישקיש המטבעות של צדקה נחשב לקולות דקדושה (חיי מוהר"ן סי' י"ז), כי חכמינו הקדושים אומרים (ברכות נ"ח:): אנחה שוברת גופו של אדם, וכשמשבר עזות ותקיפות הגוף, אזי הנשמה יכולה להתקרב עצמה אל הגוף, ולזכך אותה עם הארותיה, וכן על ידי שהגוף משמש להנשמה בקיום מצוות מעשיות, והוא מכריח הגוף לעבוד את השם יתברך במצוות ובמעשים טובים, על ידי זה נכנע חומריות הגוף באור הנשמה, וזוכה להרגיש אלקותו יתברך גם בתוך תענוגי הגוף.

וזהו ענין "אני" של האדם, היינו מה שיש בו נשמה קדושה וטהורה מ"אין" סוף ברוך הוא, כי "אני" הוא אותיות "אין", שאין לי שום דבר מעצמי, רק מהשם יתברך לבד, אבל מצד הגוף אין לי שום דבר כלל, ולכן הקפידו אנשים כשרים ויראי ה' אמיתיים, אף פעם לא לענות "אני", כגון אם שאלו אותם, "מי כאן?", לא ענו "אני" ("אין"), כי אין שייך לומר "אני" מצד הגוף שעומד כאן, בשעה שכל "אני" הוא "אין" סוף ברוך הוא, רק התחמקו לענות בכיטוי אחרת, הכל לא להוציא מפיהם תיבת "אני" ("אין"), שנראה כאיזה ישות או גדלות חס ושלום, כי מי שזוכה להיות דבוק בו

יתברך בדביקות אמיתי, לא שייך לכנות עצמו עם תואר "אני", כי אין "אני" כאן כלל, רק הכל "אין" סוף ברוך הוא, ולכן אשרי הזוכה להכניע חומריות גופו באור נשמתו, ולהרגיש אמיתת מציאותו יתברך בכל איברי גופו, כי אז יתעלה ויתקדש באור האין סוף ברוך הוא, ויתענג על נועם זיו השכינה בזה ובבא לנצח, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב בתחילת פרשת השבוע (ויקרא י"ט) **דבר אל עדת בני ישראל ואמרת אליהם קדושים תהיו, כי קדוש אני הוי"ה אלהיכם, ויש להבין מהו תיבת "אני" הוי"ה אלהיכם, שלכאורה היה מספיק לומר, כי קדוש הוי"ה אלהיכם, ומה מלמד אותנו התורה הקדושה בתיבת "אני"? אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל הענין מובן מאד, כי הפסוק מגלה לנו סוד הקדושה, איך זוכים להגיע אל מדריגת "קדושים תהיו", והוא על ידי, **כי קדוש "אני"**, כי יש בתוך כל אחד ואחד מישראל נשמה קדושה וטהורה הנקרא "אני", שהוא חלק "הוי"ה אלהיכם" ממש, ועל ידה יש כח לכל אחד מישראל לבא אל מדריגת "קדושים תהיו", כי יכול להתדבק כל כך באור נשמתו הנקרא "אני", עד שגם בשר גופו יתעלה ויתקדש באור אלקותו יתברך, שזה מרומז בדברי רש"י הקדוש "פרשה זו נאמרה בהקהל מחמת שרוב "גופי" תורה תלויין בה", היינו שזוכה שגם בשר גופו יתעלה ויתקדש באור התורה הקדושה שהיא אור הנשמה, וזהו גם דברי הילקוט שמעוני כאן (רמז תר"ד), **קדושים תהיו כי קדוש אני**, זה שאמר הכתוב (דברים ד') **ואתם הדבקים בה'**, וכתוב (ירמיה י"ג) **כי כאשר ידבק האזור אל מתני איש כן הדבקתי וגו'**, עיין שם, היינו ענין הדביקות הנ"ל, שהוא סוד הפסוק (תהלים ק"ב) **מקול אנחתי "דבקה" עצמי אל בשרי**, כל על ידי קולות דקדושה זוכין לדבק אור הנשמה אל הגוף, כאשר ידבק האזור אל מתני איש וגו', ואז גם הגוף יאיר באור הנשמה, והשם יתברך יזכינו לזכך גופינו ונשמותינו באור האין סוף ברוך הוא, עדי נזכה לעלות ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.**

בוקר שבת קודש פרשת קדושים ה'תשס"ה

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מחכם ותם מעשה מ' דף קס"ו, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשך לספר, ונסעו אלו השלוחים החכם והתם ובאו להגאבירניר ונתנו לו האגרת, ושאל הגאבירניר על אלו השני בנים, ואמרו לו, שהחכם הוא חכם מופלג ועשיר גדול, והתם הוא תם ביותר, ויש לו כל המלבושים של הפעלץ כנ"ל, הנה בשפת אידיש אמר רביז"ל שהחכם הוא "ווילדער" חכם, והוא מלשון "פרא", כי מי שהולך עם חכמות לבסוף הוא נעשה פרא אדם, ואין לו שום מנוחת הנפש או יישוב הדעת, מה שאין בן ההולך בתמימות, יש לו חיים שקטים ושלווים, והוא שמח בחלקו תמיד.

ונתיעץ הגאבירניר, שבודאי אין ראוי להביאו לפני המלך בלבוש פעלץ, ועשה לו מלבושים כראוי, והניח בתוך העגלות צב של התם, כי מי שהולך עם מדת התמימות, זוכה להרבה מלבושים נאים מריבוי מצוות מעשיות שלו, שהם עיקר מלבושי האדם (שיחות הר"ן סי' כ"ג), וכמו שכתוב (משלי ל"א) עוז והדר לבושה ותשחק ליום אחרון, כי בקיום מצוות אין צריכין חכמות כלל, רק תמימות ופשימות גמור, ועל ידי זה יזכה לרכוש המון מצוות מעשיות בכל יום ויום, וכמו שמסופר על רביז"ל (שבחי הר"ן סי' י"ג), כשהיה עדיין ילד קטן, שהיה לוקח מטבע גדול שנתנה לו אמו, והחליף אותו על מטבעות קטנות, ונכנס לבית הכנסת דרך החלון בהצנע כשלא היה שם אף אחד, ולקח הספר "שערי ציון", ואמר את התפילה שאומרים לפני עשיית מצוה, וזרק מטבע אחת לתוך הקופה של המתן בסתר, ואחר כך עשה עצמו כאילו מסיח דעתו, ואמר את התפילה עוד הפעם, וזרק עוד מטבע בתוך המתן בסתר, וכן עשה עם כל המטבעות, והשיג אז בהיותו עדיין ילד קטן, שלא צריכין שום חכמות בעבודת ה', רק לעשות הרבה מצוות מעשיות בתמימות ובפשימות גדול, ועל ידי זה זכה למה שזכה.

ונתן להם אגרות, כנ"ל, ונסעו השלוחים ובאו לשם, ונתנו האגרות להם: החכם להחכם, והתם להתם, והתם, תיכף שהגיע לו האגרת, אמר להתם השליח שהביאו: הלא איני יודע מה כתוב בו; קרא אותו לפני! השיב לו: אני אספר לך בעל פה מה שכתוב בו, שהמלך רוצה שתבוא אליו, כי מעלת מדת

התמימות גדולה כך, עד שאפילו אם אין אדם יודע לקרוא ולהבין בכתב ובספר, אבל תיכף ומיד ששומע בעל פה מאיש תם ונאמן, הוא מקבל כל דבריו באמונה פשוטה ובשמחה עצומה.

שאל תיכף: רק בלי ליצנות! השיב לו: בודאי אמת, בלי ליצנות, ונתמלא שמחה תיכף, כי עיקר עבודת התם להיות נשמר מכל שמין של ליצנות, כי הליצנות הוא פתח הטומאה, וכמו שדיקדק מוהרנ"ת ז"ל מדברי הגמרא (יומא ל"ח:), הבא לטמא פותחין לו, שנאמר (משלי ג) אם ללצים הוא יליין, הרי שחכמינו הקדושים החשיבו ליצנות לפתח הטומאה, ולכן עיקר זהירות התם היתה ממדה מגונה זו של ליצנות, ותיכף ומיד ששמע שהענין הוא בלי ליצנות, האמין באמונה פשוטה ונתמלא שמחה מאד.

ורין ואמר לאשתו: אשתי, המלך שלח בשבילי! כי הדבר הראשון שהלך להודיע לאשתו, וכענין שנאמר אצל רבי אלעזר בן עזריה כשרצו למנות אותו לנשיא (ברכות כ"ז:), שאמר, איזיל ואימליך באינשי ביתי, אלך ואתייעין עם אשתי, כי גדול השלום, ובפרט שלום בית, עד שלא מצא הקדוש ברוך הוא מחזיק ברכה לישראל אלא השלום (ברכות ס"ד:).

ושאלה אותו: על מה ולמה? ולא היה לו פנאי להשיבה כלל, ותיכף נזדרז בשמחה והלך ונסע עם השליח תיכף, כי מרוב התעוררותו ושמחתו שהמלך קרא אותו, לא היה לו זמן לשמוע שאלות וקושיות מה ולמה המלך קרא אותו, כי בן הוא מדת התמימות, שאינו נכנס בלבו קושיות וספיקות כלל, רק תיכף ומיד ששומע שהמלך קורא אותו, הוא רץ ומזדרז בזריזות גדול מאד, ואין לו פנאי לשמוע דברי אחרים כלל.

ונכנס וישב בתוך העגלות צב, ומצא שם הבגדים הנ"ל ושמח יותר ויותר, כי התם שהוא הפיקח האמיתי, יודע היטב שהמלך יכול לקרוא אותו בכל עת, ומוכרח להיות לו בגדים הגונים לבא לפני המלך, והוא נזהר מאד לשמור אותם שלא יתלכלכו, מה שאין כן החכם בעיניו, הוא באמת טיפש גדול מאד, ובשעה שהמלך קורא אותו, בא עם בגדים מלוכלכים רחמנא ליצלן, ומחמת זה הוא נגרש מלפני המלך, וכמובא בגמרא (שבת ק"ג:). על הא דאמר רבי אליעזר, שוב יום אחד לפני מיתתך, ושאלו תלמידיו, וכי אדם יודע איזהו יום ימות? אמר להן וכל שכן ישוב היום שמא ימות למחר, ונמצא כל ימיו בתשובה, ואף שלמה אמר בחכמתו (קהלת ט) בכל עת יהיו בגדיך לבנים ושמן על ראשך אל יחסר, ואמר רבן יוחנן בן זכאי, משל

למלך שזימן את עבדיו לסעודה ולא קבע להם זמן, פיקחין שבהן קישטו את עצמן וישבו על פתח בית המלך, אמרו, כלום חסר לבית המלך, טיפשין שבהן הלכו למלאכתן, אמרו כלום יש סעודה בלא טורה, בפתאום ביקש המלך את עבדיו, פיקחין שבהן נכנסו לפניו כשהן מקושטין, והטיפשים נכנסו לפניו כשהן מלוכלכין, שמח המלך לקראת פיקחים וכעס לקראת טיפשים, אמר הללו שקישטו את עצמן לסעודה ישבו ויאכלו וישתו, הללו שלא קישטו עצמן לסעודה יעמדו ויראו, עיין שם, נמצא שהתם שהוא הפיקח האמיתי, יודע היטיב להיות מוכן עם בגדים מכובדים לקבל פני המלך, ונתקיים אצלו בכל עת יהיו בגדיך לבנים, מה שאין בן החכם שהוא באמת טיפש לגבי חכמת אלקות, נשאר בחוץ עם בגדים מלוכלכים, ואינו זוכה לקבל פני המלך כלל, והשם יתברך זכינו לקנות בעצמינו מדת התמימות באמת, ונזכה להיות מוכנים בכל עת לקבל פני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, ולהתדבק בו באמת ובתמים מעתה ועד עולם אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת קדושים ה'תשס"ה

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' צ"א המדבר מאמונה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, כתיב (שמות י"ז) ויהי ידיו אמונה עד בא השמש, כי יש כמה מיני אמונה, יש אמונה שהוא רק בלב, והעיקר שצריך להיות לאדם אמונה כל כך, עד שיתפשט בכל האיברים, כמו שמוכא בכתבי האר"י, שצריך להגביה ידיו בשעת נטילה נגד הראש, כדי לקבל הקדושה, נמצא שצריך לזה אמונה בהידים, להאמין שמחמת שמגביה ידיו כנגד הראש, מקבל הקדושה, כי בלא אמונה אינו כלום, כמו שכתוב (תהלים קי"ט): "כל מצותיך אמונה", וכשיו לו אמונה כזו, בא מן האמונה אל השכל, וכל מה שמחזיק את עצמו באמונה, בא אל שכל יותר, כי הדבר שהיה צריך מתחלה להאמין, עכשיו כשבא אל אמונה יותר גדולה, מבין הדבר הראשון בשכל: וזה שכתוב במשה, ויהי ידיו אמונה, שהיה לו אמונה כל כך גדולה, עד שנתפשט בכל האיברים, שאפילו בידיו היה האמונה כל כך גדולה, עד

בא השמש, היינו להשכל של הדבר, ושמש הוא בחינת חכמה כמובא אצלנו (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' א'), עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה עיקר קיום האדם הוא על ידי אמונה, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (מכות כ"ד.) בא חבקוק והעמידן על אחת, וצדיק באמונתו יחיה, כי אמונה היא כח הגודל וכח הצומח (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קנ"ה), היינו שנותן כח לאדם ליגדל בזה העולם, ולצמוח, ולהגיע אל מה שצריך להגיע, כי אמונה היא מלשון (אסתר ב') ויהי אומן את הדסה, לשון גידול וצמיחה, וכל מי שיש לו אמונה הוא גודל ומצליח ביותר, והנה לא די שיהיה אמונה בלב בלבד, וכמו שמקצת בני אדם חושבים שמספיק להיות "יהודי טוב" בלב, אלא צריך אמונה להתפשט בכל האיברים, שירגיש האמונה הקדושה בכל איבריו, וכמו הדוגמא שמביא רביז"ל בענין נטילת ידים, שיהיה לו אמונה שבשעה שמרים ומגביה ידיו אחר הנטילה כנגד הראש, הוא ממשך על עצמו קדושה עליונה, נמצא שיש לו אמונה בידיו, שהם מביאים עליו את הקדושה, וכן צריך להיות אמונה בשאר כל איבריו, כמו ברגליו, שבשעה שהולך ברגליו לדבר מצוה, יהיה לו אמונה שיש לו שכר על כל פסיעה ופסיעה, וכמו שלמד רבי יוחנן מן האלמנה שהלכה למרחוק לבית מדרשו, ששכר פסיעות יש (סוטה כ"ב.), נמצא שמתפשט האמונה בתוך הרגלים, וכן בשאר כל האיברים, שבשעה שמקיים בהם מצוות השם יתברך, ומקשר עצמו אל האמונה הקדושה, הם המכניסים בו אמונה, וכמו שכתוב (תהלים קי"ט) כל מצותך אמונה.

והנה כשאדם יש לו אמונה כזאת, אחר כך הוא בא אל השכל של הדבר, להבין בשכלו מה שעושה, כי הדבר שהיה צריך מתחילה להאמין, עכשיו כשבא אל אמונה יותר גדולה, מבין הדבר בשכלו, שזהו (שמות י"ז) ויהי ידיו אמונה עד בא השמש, שמתחילה מתפשט האמונה בידיו ובכל איבריו, ואחר כך בא אל השמש, היינו אל השכל של כל דבר, כי שכלו של אדם מאיר לו בכל דרכיו כמו השמש (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' א').

וזהו מה שפירש רש"י שם (שמות י"ז פסוק י"ב), ויהי ידיו אמונה, ויהי משה ידיו באמונה פרושות השמים בתפלה נאמנה ונכונה, כי עיקר התגלות האמונה של האדם הוא על ידי תפילה, כי כל מה שיש לאדם אמונה בו יתברך, כן מרבה לדבר ולהתפלל אליו, ואם היה יודע האדם ידיעה בלב שלם, 'שמלא כל הארץ כבודו' (ישעיהו ר'), והקדוש ברוך הוא עומד בשעת התפלה, ושומע התפלה, ודאי היה מתפלל בהתלהבות גדול, והיה מדקדק מאד לכוון את דבריו (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ס"ב), וכן לאידך גיסא, כל מה שאדם מרבה לדבר ולהתפלל אליו יתברך, כן נקבע בו

האמונה, וכמו שכתוב (תהלים פ"ט) אודיע אמונתך בפי (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' מ"ד), נמצא שאמונה ותפילה קשורים זה בזה בקשר חזק ואמיץ מאד, שזהו דברי רש"י הנ"ל, ויהי משה ידיו באמונה פרושות השמים בתפלה נאמנה ונכונה, כי אמונה ותפילה הם דבר אחד ממש.

וכן ממשך רש"י לפרש, עד בא השמש, שהיו עמלקים מחשבין את השעות באצטרולוגיא"ה, באיזו שעה הם נוצחים, והעמיד להם משה חמה וערב את השעות, עיין שם, כי עמלק שהוא הם"מ והיצר הרע, אורב על האדם לקרר אותו מן האמונה הקדושה, ולהחליש דעתו חס ושלום, וכמו שכתוב (דברים כ"ה) אשר קרך בדרך ויזנב בך כל הנחשלים אחרך וגו', והוא בא אל אדם עם כל מיני חכמות וערמוניות של שקר, כדי למנוע אותו מעבודת השם יתברך, ואחד מתחבולותיו הוא "לחשב את השעות", היינו שאומר לאדם שאין שעה זו טוב ללמוד ולהתפלל ולעבוד את השם יתברך, ודוחה אותו משעה לשעה ומיום ליום עד שתופס אותו ברשתו לגמרי, כי מחליש דעתו עם פיתויים של הבל, "הלא אתמול עשית כך וכך, ואיך אתה רוצה לעבוד היום את השם יתברך?" אבל משה רבינו שלוחם נגד עמלק, העמיד החמה שהוא אור השכל, ועירבב את השעות, היינו שגילה ופירסם האמונה הקדושה בגילוי רב, עד שהראה לכולם שאין שום שעה בעולם שאי אפשר לעבוד בו את השם יתברך, שזהו ענין "עירבב השעות", כי מי שיש לו אמונה ברורה ומוזככת בהשם יתברך, יודע שאין שום זמן או מקום שאי אפשר לעבוד בו את ה', כי כל הזמנים וכל המקומות מתבטלים לגמרי לגבי האור אין סוף ברוך הוא (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ס"א), ואפילו אם אתמול לא זכיתי לעבוד את השם יתברך, היום אני עושה התחלה חדשה לגמרי, ולכן כתיב (שמות י"ז) צא הלחם בעמלק מחר וגו', היינו צא הלחם עם היצר הרע שהוא עמלק שדוחה את האדם על "מחר", מחר תלמד תורה ותתפלל, מחר תקיים מצוות, כי רוצה לגזול מן האדם "היום" הזה והשעה הזאת, אבל כשאדם מכניס בעצמו אמונה זכה וברורה, נעשה אצלו "עירבב השעות", שכל השעות שוות אצלו, ותמיד מוצא הנקודה השייך אל לבו בעת הזאת (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ל"ד), ועובד בו את השם יתברך, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב בפרשת השבוע (ויקרא י"ט) וכי יגור אתך גר בארצכם לא תונו אותו, ופירש"י, לא תונו, אונאת דברים, לא תאמר לו אמש היית עובד עבודת כוכבים ועכשיו אתה בא ללמוד תורה שניתנה מפי הגבורה, ויש לומר שיש כאן רמז גדול לדברי רבינו"ל הנ"ל, כי הנשמה הקדושה נחשבת כמו גר הבאה לגור בארץ נכריה, כי היתה למעלה בעולם העליון, נהנית מזיו השכינה, והוצרכה לרדת כאן

למטה בזה העולם, לתכלית הארציות, ולעבוד את השם יתברך, ולחזור למקור הצבתה, והנה כאן המלחמה חזקה עליה מפנים ומאחור, כי הנה עמלק שהוא היצר הרע מארב עליה לדחותה בכמה מיני פיתויים של שקר, שאין הזמן מוכשר עכשיו לעבוד את ה', וגם הלא אתמול עשית עבירה פלוני ופלוני, ואיך אתה רוצה היום לעבוד את ה', ולכן בא עלינו הציווי בתורה הקדושה, וכי יגור אתך גר בארצכם, היינו כשתכיר קדושת נשמתך שהיא כגור שבא לגור בארצכם הגשמי, לא תונו אותו, לא תאמר לו אמש היית עובד עבודה זרה ועכשיו אתה בא ללמוד תורה, שהוא טענת עמלק הרשע שרוצה לדחותך בכך מלעבוד את השם יתברך, אלא תעמוד חזק עם קדושת משה רבינו עליו השלום, שהוא אור האמונה הקדושה, שעירבב את השעות כנגד עמלק, וגילה ופירסם שאין שום שעה ומקום שלא יכולים לעבוד בו את השם יתברך, ואפילו אמש היית עובד עבודה זרה חס ושלום, היום אתה יכול לעשות התחלה חדשה, ולחזור אל האמונה הקדושה, כי אין שום ייאוש בעולם כלל (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ע"ח), ויש ענין שנתהפך הכל לטובה, העיקר שתהיה חזק באמונה הקדושה.

וזהו דברי המשנה (אבות א') נתאי הארבלי אומר, הרחק משכנ רע, ואל תתחבר לרשע, ואל תתייאש מן הפורענות, היינו שהתנא מזהיר להתרחק מעמלק הרשע שהוא השכנ רע שרוצה להחליש דעת האדם, ולייאש אותו על ידי הפורעניות והצרות שעוברים עליו, כאילו אבד מנום ותקוה ממנו, שכל זה בא מחלישות האמונה הקדושה, שמביאה אותו לייאוש רחמנא ליצלן, ועל זה אומר התנא, שאם תתרחק מעמלק שהוא השכנ רע, ולא יהיה לך שום התחברות עמו, על ידי זה תזכה לאור האמונה הקדושה, ותדע שאין שום יאוש בעולם כלל, ואפילו שעובר עליך פורענות ויסורין חס ושלום, אל תתייאש מהם כלל, רק תחגור עצמך באזור האמונה, ותדע שאין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, ואז תראה שאין שום שעה או מקום שלא תוכל לעבוד בהם את השם יתברך, ותחזור אליו יתברך בכל לבבך ובכל נפשך, והשם יתברך יזכינו להמשיך על עצמינו אור האמונה הקדושה בתכלית השלימות, ונזכה להכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

